

POZVÁNKY

Setkání rodáků a jejich potomků z BORATÍNA

Jak jsme již v jednom z předchozích čísel Zpravodaje informovali o připravovaném setkání rodáků a jejich potomků z Českého Boratína, tak dnes informujeme, že toto jedinečné setkání se uskuteční

**v sobotu dne 4. listopadu 2017
od 10 hodin**

v sále hotelu Koliba na Zahradě Čech v Litoměřicích. Hlavním spoluorganizátorem tohoto setkání je vážený pan ing. Josef Vlk, hlavní autor knihy „Historie Českého Boratína“, která vznikla za spoluúčasti jeho manželky Aničky, kteří jsou také majiteli spousty písemných i fotografických materiálů včetně rodokmenů jednotlivých rodin. Do těchto materiálů bude možné na tomto setkání nahlédnout a dozvědět se spoustu zajímavých informací, které dosud neznáme. Bezesporu setkání má za cíl, abychom navázali spolupráci s blízkými přáteli, ale i s příbuznými, které jsme léta neviděli.

Byli bychom rádi, kdyby se o této informaci dozvědělo co nejvíce „Boratínáků“ a také pokud někdo z Vás ví o rodácích z Boratína, aby jim tuto informaci předal. Zájemci o toto setkání, necht' se přihlásí **do 30. října 2017** na níže uvedené kontakty. V místě konání je možné si objednat ubytování (**tel. 416 732 861**). Vezměte s sebou svoje děti, vnuky, pravnuky. Těšíme se na Vás

Tel. 723 326 841 p. Zelenková, mail: danielazelenkova@seznam.cz, adresa: Daniela Zelenková, Sokolská 290/37, 412 01 Litoměřice

Za region Litoměřice Daniela Zelenková, roz. Bohatcová, jednatelka a Ing. Josef Vlk

OZNÁMENÍ

Česko-polská setkání Volyňáků na Krnovsku

Spolupráce volyňských Čechů žijících na Krnovsku a Osoblažsku s polskými Volyňáky, žijícími v sousedním kraji Hlubčickém (Glubczyce) se datuje již od roku 2010.

Letos v létě se uskutečnila dvě společná setkání.

Dne 13. srpna z podnětu pana Richarda Brzezinského z Pielgrzimov (Pelhřimovy) se konala v nově opravené bývalé zámecké kapli společná mše slavená na připomínku odchodu ze západní Ukrajiny, který pro Poláky znamenal vyhánění. Podobně jako Češi z Martinovky si přivezli s sebou oltářní obraz sv. Václava z českého kostela v Hrušvici, tak Poláci si dovezli obraz P. Marie. Malé, ale o to srdečnější společenství obyvatel z obou stran hranice bylo završeno ochutnávkou jak polského, tak českého pečiva. Historii přesídlenců v dojemném melodramatu přednesla polská moderátorka z Hlubčic.

L. Čajanová

Putovní výstava Návraty volyňských Čechů

Dne **2. září** se na zámku v Linhartovech konala vernisáž putovní výstavy Návraty volyňských Čechů, iniciovaná paní Gebauerovou, volyňskou Češkou z Krnova a realizovaná správcem zámku panem Hrubým. Vernisáže se zúčastnili členové celostátního výboru, paní dr. Dagmar Martínková a pan Jaroslav Báča a rovněž zástupci polského vedení tzv. Kresovjanů – jak si polští Volyňáci říkají – pan Naumczyk, Woloszyn a Brzezinski. Výstava se setkala s velkým zájmem a společné povídání u vystavovaných panelů se prodloužilo do pozdního večera.

Při té příležitosti se vynořil nový nápad, umístit tuto výstavu na zámek ve

Slezských Rudolticích v příštím roce u příležitosti plánovaného setkání volyňských Čechů v září 2018 ve Slezských Rudolticích. Do rudoltického kostela byl totiž 28. září 1948 slavnostně předán zvon přivezený panem Zembou ze zničeného českého kostela v Hrušvici.

L. Čajanová

V návaznosti na výstavu **Návraty Volyňských Čechů byl rádiem Proglas** (redaktor Antonín Žolnerčík) natočen **rozhovor s paní Mgr. Ludmilou Čajanovou z Krnova** na téma života volyňských Čechů od příchodu na Volyň až do návratu. Dle sdělení redaktora by pořad měl být vysílán **na rádiu Proglas 19. 10. 2017 v 20.15 hod.** a opakování **23. 10. 2017 v 16.30 hod.**

Libuše Gebauerová

Region Chomutov

oznamujeme členům našeho regionu, že paní Jiřina Kačerová je dlouhodobě nemocná. Starala se o členskou známku. **Tuto funkci převzala zástupkyně nového předsedy paní Miloslava Šatrová**, bytem Chomutov 430 02, Vrchlického 4024. Ti, kteří nadále chtějí být členy a dostávat Zpravodaj pro rok 2018 musí zaplatit 200 Kč. Obrátí se na paní Šatrovou **číslo pevné linky 474 552 166, mobil 732 358 146**. Peníze pošlete poštou, zpětně obdržíte v obálce známku pro rok 2018.

Rosendorfová Ludmila

Region Rakovník – Přátelské posezení

Výbor regionu Rakovník srdečně zve všechny své členy, krajany, i naše příznivce na přátelské posezení do vinárny našeho krajana Menzla **U Zlatého hroznu** v Rakovníku v **Palackého ulici** na schůzku s promítnutím prezentací

a snímků z návštěv Volyně. Setkání se bude konat v **sobotu 11. 11. od 9.30 hod.**

Za region Josef Krouský
a Ing. Václav Vohralík

OD NAŠICH ČTENÁŘŮ

Pátrání po hrobu strýce maminky, bratra mého dědečka, legionáře od Zborova

Blížilo se výročí bitvy u Zborova. Stačilo opět otevřít knihu, kroniku Josefa Vlka Historie Českého Boratína a začít hledat legionáře z vlastní rodiny. Na straně 82: Účast boratínských mužů ve válce: Ruská strana souhlasila 12. 8. 1914 s vytvořením České družiny, která se stala základem Československých legií v Rusku. Boratínští muži s ostatními VČ se zúčastnili později bitvy u Zborova. Po listopadové ruské revoluci se boratínští vrátili domů s výjimkou bratrů Škrabalových, kteří se probíjeli s Československými legiemi přes Sibiř do nově vytvořeného Československa. František a Jan Škrabalovi – nejstarší bratři mého dědečka Antonína. Ve Zpravodaji č. 6 vzpomínala na rodinu dědy Antonína (1895) jeho dcera Marie (1933), sestra mojí maminky Milady, Hany (1946) František – 24. 11. 1882 ČSL 14. 3. 1917–1920 zemřel 11. 7. 1955 Hrušovany Jan – 25. 6. 1885 ČSL 30. 8. 1914–1920 zemřel 26. 2. 1925 Praha, oba dorazili do Prahy v r. 1921.

Dokumentováno ze státního vojenského historického archivu v Praze, dále opět z kroniky Josefa Vlka, str. 86: Oba měli důstojnickou hodnost a oba zůstali sloužit v armádě.

Jan byl amatérským fotografem, vystudoval gymnázium a univerzitu v Petěrburgu-filosofii a teologii. Jan zemřel na následky válečného strádání a válečných zranění brzo po válce ve 40 letech.

František vystudoval matematiku a fyziku tamtéž. Po penzionování dožil svá poslední léta u svého nejmladšího bratra Bohumila (1900) v Hrušovanech, kde je též pohřben na tamním hřbitově v r. 1955.

Všichni sourozenci z Boratína jsou pohřbeni v Hrušovanech, kromě strýce Jaroslava (1892), který emigroval do Kanady a strýce Jana. Jan Škrabal (i Škrábal) byl pohřben dle dochovaných vzpomínek mojí babičky Natálie a mojí maminky Milady v Praze na Olšanech.

Dle vyhledávače jsem opravdu našla, že hrob má být na Olšanech ze dne 28. 2. 1925.

Podala jsem žádost o vyhledání z archivu hřbitova, zda-li je hrob ještě zachován či je-li zrušen. Asi do r. 1970 se o něj staraly obě švagrové, tj. manželky mladších bratrů Antonína a Bohumila.

Škrábal Jan Olšany část 2ob odd. 5 číslo hrobu 238 HS Olšany – dle stránek správy hřbitovů.

Odpověď z archivu:

Zesnulý Jan Škrábal byl pohřben dne 28. 2. 1925 do hrobu na Olšanech 2ob, odd. 5, č. hrobu 238 – tento hrob je již od roku 1985 opuštěný, v případě Vašeho zájmu je možné si jej pronajmout na další roky. HS Olšany

Dostavte se na naši správu Vinohradská 1835, Praha 3. Úřední hodiny: pondělí až čtvrtek 8.00–12.30 hod., odpoledne po a stř. 13.00–16.30 hod., út a čt 13.00–15.30 hod. HS Olšany

Hrobové místo necháme nafotit a zašleme mailem, pak se rozhodnete o dalším postupu. HS Olšany J. Draštíková

V příloze Vám zasiláme foto předmětného hrobu. V případě Vašeho zájmu by pronájem na 10 let činil 7.260,- Kč, který lze uhradit na naší správě v hotovosti nebo kartou.

Mladší bratři Antonín i Bohumil jsou legionáři 2. sv. války, syn Antonína Miroslav také.

O nich tedy příště. O Mirkovi se svolením jeho rodiny v Litoměřicích. (1937–1916)

sepsala Jiřina Fojtů

Region Chomutov

15. září 2017 se po roce uskutečnilo **krajanské setkání volyňských Čechů a přátel** ve Středisku kulturních a knihovnických služeb. Účastníci byli přivítáni novým předsedou panem **Jaroslavem Bačou** a za ČSOL podplukovníkem v. v. Vladimírem Licinbergem. Pan Bača se zmínil

o svých cestách na Ukrajinu, s tím související jistá výročí Zborov a Český Malín – pietní akty. Pan Licinberg zábavnou formou vzpomněl svého dětství a jinošství ve svém rodišti Dlouhé Pole. Těmito vzpomínkami přiměl mnohé, že i oni se zapojili do povídání o tom, co zažili na volyňských zájezdech. Národ si připomíná jistých výročí T. G. Masaryka. Svým vystoupením nám paní Božena Krejčová přiblížila jeho dětství. K velkému uspokojení organizátorů tohoto setkání vládla v sále příjemná atmosféra. Po několika hodinách se lidé rozcházel, přáli si navzájem zdraví a shledat se opět v příštím roce.

Rosendorfová Ludmila

O náhodě náhodné

Na počest naší redaktorky paní ŠÁRKY Případ nedávné náhody náramně zapadá do náhody dávné. Časový rozdíl je „pouhých“ 71 roků. Svět je „malý“ a náhod mnoho. Někde jsem četl, že předmět NÁHODA je vědecko-výzkumnou kategorií a je nevyzpytatelný.

Před časem, při setkání Pražských Volyňáků a brzy nato přes náš Zpravodaj potkávám paní Ing. Šárku Horskou. Objevují, resp. potvrzují náš příbuzenský vztah. Velmi rád zavzpomínám na náhodu dávnou, téměř zapomenutou. Vzpomenu také proto, že v pestré mozaice mých náhod patřila k těm šťastným. Bylo to na začátku mého nového života v Čechách v r. 1946. /O mém individuálním návratu do Čech, plném nevšedních náhod jsem něco napsal do Zpravodaje a do Kupačovského hlasatele Slávkyně Žákové!.

Po příjezdu do Čech pečovali o mne v táboře Červeného kříže v Hloubětíně. Po měsíci, vybaven informacemi a ustrojen charitou UNRA, mi zbývala povinnost požádat o Čs. státní občanství. Podával jsem ji osobně v Čs. ústavu zahraničním. Úřadoval zrovna pan Švihovský. Žádost bylo třeba vybat doporčením dvou svědků. To nemuselo být složité, měl jsem na Žatecku kamarády – Svobodovce. Nyní přicházím k popisu té šťastné náhody.

Vycházejí z kanceláře, jakési nadpřirozené vnuknutí zavelelo a já se bez okolků zeptal: „Nebyl by tu někdo, kdo by mně svědčil kvůli občanství?“ V obsazené čekárně vystoupil muž

v uniformě a zeptal se: „Ze kterépak jsi vesnice?“ Řekl jsem: „Z Buderáže. ON: „Tak vidíš, tam já mám strýčka Šejnu Filipa“. Já: „Ano? Ten je také mým strýčkem. Teta Kateřina je sestrou mého zemřelého tatínka.“

Voják se jmenoval Košta Izrael /později Horský/ a pocházel ze Zdobunova. Oslovil svého přítomného kamaráda a oba se mi podepsali jako svědkové. Žádost jsem mohl podat hned a na místě.

Časovým obloukem přicházím k náhodě dnešní, té o setkání s paní Šárkou. Tatínka KOSTŮ vzpomeneme s úctou. Vám, milá ŠÁRKO, přejeme od srdce čínorodou redaktorskou práci, dobrou spolupráci s Redakční radou a námi dopisovateli. Navíc přejeme odhodlání, vytrvalost a čas k prezentaci historie Volyňáků, dnes obohacenou novou

literaturou jako je Zpravodaj, jiné podobné tiskoviny, včetně těch etnických v zahraničí.

Vždyť Zpravodaj se svou 25letou tradicí spojuje minulost Volyňáků s jejich současností. Přejeme mu zaslouženě, aby nás poučoval, bavil a byl kvalitní. Před časem jsem listoval ve Zpravodaji a zastavil se u článku o Kronice města Zdobunova /Zpr. 3/2008/. Zpráva českých učitelů tam rezonuje jako poselství do dnešních čas. Zní: „Naším ideovým programem jest nekonečná láska k vlasti a národu.“

S úctou a pokorou vzpomeneme též zásluhou práci Vašich předchůdců. Napadá mne vzpomenout jejich jména: Rostislav Hlaváček, Alena Sobotková, Marie Kloučková, Věra Latzelová, Lubomír Sazeček, Tereza Bártková a ne-

stor z Věrné stráže Jaroslav Chudoba. Jim všem patří poděkování.

Ing. Josef Kindl /89/

PÁTRÁNÍ PO PŘEDCÍCH

Jmenuji se Radka Vetýšková a hledám informace o mém dědovi **Antonín Matys** (25. 10. 1910–16. 6. 1996) a babičce **Apoleně Matysové** (30. 1. 1921–9. 11. 1992), kteří přišli z Volyně s celou svou rodinou v březnu 1947 do Žatce. Pátrám po tom, kde na Volyni bydleli (Michalovka, Olyka, Boratín, Bělov?), popřípadě z kterého města byli repatriováni do Čech. Děkuji za jakékoli informace, kontakt: Vetyskova.r@seznam.cz

Radka Vetýšková

VZPOMÍNKY NA VOLYŇ

Návraty do rodných míst Volyně

První návrat byl po 20 letech v roce 1967. Druhý návrat po 70 letech v roce 2017. Návraty byly rozdílné. První v době socialismu, druhý po jeho pádu. Pro krátkost času v roce 1967 jsem navštívil jen obec Stromovku blízko Lucka. Tam jsem našel náš již přestavěný dům a v něm otce rodiny Dechů. Byli to tak zvaní pereselenci, kteří se přestěhovali z Polska a usídlili se na našem hospodářství v roce 1947. Stromovka byla již elektrifikována, některé domy byly nově postavené, vybavené televizory a chladničkami. Slaměné střechy zmizely, většina domů byla nově pokrytá plechem. Hlavní cesta byla ale stále mizerná, spíše hliněná, než asfaltová. Navštívil jsem svou školu a v ní se setkal s učitelem Arkušinem. Rozlítostněný, mírně opilý jsem opouštěl rodné místo. Na větší prohlídku okolí jsem neměl čas. Byl jsem přivezen a odvezen přáteli družebního hornického města Červonohradu. V té době nebylo jednoduché se pohybovat v prostoru západní Ukrajiny bez potřebného úředního souhlasu. Byla to léta politického uvolňování. V tomto prostoru bylo pravděpodobně umístěno hodně důležitých vojenských základen a Československo se stávalo málo spolehlivým spojencem. Svoje hostitele

jsem musel překvapit přáním navštívit rodné místo. O tom, jak to zařídit, uvažovali celé dopoledne. Nakonec se řešení našlo. Na přední sedadlo automobilu posadili hrdinu socialistické práce s připnutou hvězdou na klopu a bylo vyřízeno.

Při návštěvě v červenci roku 2017 to bylo jiné. Zúčastnil jsem se zájezdu, který ve svém plánu počítal s možnými návštěvami rodných míst. Program rovněž zahrnoval i prohlídky pro nás významných měst na Volyni. Bylo to Dubno, Rovno, Žitomír, Luck a Lvov. Mým největším přáním bylo navštívit Stromovku a Lišče, rodná místa mých prarodičů, rodičů, moje a sourozenců. Spolu s MUDr. Vlastimilem Tuháčkem jsme taxíkem projeli Stromovku i Lišče. Naším společným zájmem bylo najít domy našich rodin, najít někoho známého a shlédnout změny. Hned při vjezdu směrem do centra Stromovky jsme uviděli stavbu nového pravoslavného kostela. Byl před dokončením. Na dotaz, kdo investici platí, nám taxikář odpověděl, že ze sbírek věřících. Pochybuji však o tom. Vesnické věřící obyvatelstvo má peníze tak na svoji obživu a to ještě s výraznou pomocí zahrádek.

Naproti stavěnému chrámu jsem objevil zděný dům mého strýčka Václava Ševci a mojí maminky. Strýc v třicá-

tých letech prodal dům i pole rodině Kuprysových a peníze investoval do nájemního domu v Lucku. Rodina Kuprysových se v roce 1947 odstěhovala do Polska. U domu stálo osobní auto s polskou poznávací značkou. Zašli jsme k domu i do jeho zahrady, ale nikoho jsme se nedovolali. Zdálo se nám možné, že někdo ze vzdálené polské rodiny mohl dům navštěvovat. Stav domu však vyžaduje zásadní opravu. Pokračovali jsme do míst naší rodiny, kde moji rodiče postavili dům, chlév a stodolu. Přitom jim pomáhala celá otcova rodina. Stavby byly ze dřeva, kryté slámou. Tak jsme je v roce 1947 opouštěli. Počítal jsem s tím, že takové stavby již nemohou stát (to jsem již částečně zjistil v roce 1967). Orientace v místě byla obtížná, ale holubím instinktem a náhodou jsme objevili dědečka, sedícího na zápraží. Tak jsem se šel zeptat, zda neví, kde bydlela rodina Václava Kulicha. Dědečkovi jsem se představil a ten mi sdělil, že zná mého bratra Bohuslava i sestru Slávku a že je kdysi v Čechách navštívil. Děda se jmenuje Sergej Dech, je mladší asi o pět let, chodí pomocí berlí. Je synem Decha, který převzal naše hospodářství. Bydlí se svým vnukem. Má penzi něco přes 1000 hryven (kurz 1 hryvna=0,87 Kč). Naříkal, že je to mizérie. V zimě za otop plynem platí měsíčně 3000 hry-

ven. Ze setkání jsem měl radost. Z našeho hospodářství zůstala jen studna, hluboká 15 m a bez vody. Za mého dětství se rodiče naší vodou chlubil, byla čistá a chladná. Bylo jí vždy dost. Podle studny jsem přibližně určil, kde stál náš dům. Kvetly tam brambory. Když jsem se se Sergejem loučil, řekl jsem mu na shledanou, ale vím, že se už nikdy nevidíme. V blízkosti našich stavení byl dům „Pepovy tety“ a dále hospodářství tatínkova bratrance Vladimíra Kulicha. Tam již stály zcela nové domy.

Projížděli jsme Stromovkou směrem do Lišče. Cestou jsem se snažil najít místo, kde žil strýc Karel, ale to se mi nepodařilo. V Lišči jsme se orientovali složitěji. Paměť z dětství byla nespolehlivá. Spíše jsme tušili, než věděli. První zastávkou byl starý hřbitov. Tam jsme především hledali někoho z rodu Kulichových. Zejména Vlastimil měl zájem najít stopy po svém pradědovi Františku Kulichovi. Hledání bylo obtížné. V ten den stála u hrobu svých rodičů devadesátiletá babička. Říkala, že má právě v tento den narozeniny. Byla maličká, čistá, skromná a pěkně oblečená. Na Kulichovy rodiny v Lišči si jen matně vzpomínala, ale poradila nám, kde máme na hřbitově hledat. Vlastimil našel pískovcový kříž a na jeho podstavci bylo vytesáno: „Zde v prach se obrátila Maria Ivanovna a čtyři děti, žena Ijosifa Kulicha, narozeného v roce 1871 a zemřelého v roce 1925“. Ve schématu rodu Kulichů, který zpracoval MUDr. Tuháček, jméno Ijosif Kulich uvedeno není. Dle data narození patřil ke generaci mého děda Alexandra (1875), který měl ještě další 3 bratry (Jana 1866, Františka 1869 a Josefa 1889). Takže záhada. Ze hřbitova jsme pokračovali k rozsáhlému lesu, který odděluje Lišče od Stromovky. Tušil jsem, že tam někde měl hospodářství můj dědeček a kde se narodil můj otec, jeho čtyři bratři a sestra. Po mnoha dotazech jsme objevili zděný dům strýce Josefa. Při identifikaci bylo důležité, že v něm kdysi žila žena jménem Kulichová a že se tam také prodávalo smíšené zboží. Strýc skutečně tam kdysi vedl obchod. Dnes v něm žije mladá žena, pravděpodobně hodně vzdálená potomkům Kulichových. Budovy dědy i dalších Kulichů, žijících v Lišči, zmizely. Na jejich místech dozrávala pšenice.

Projetím Stromovky a Lišče lze konstatovat, že obě obce jsou minimálně z 80 % nové. Nové domy nesou představy ukrajinské vesnické architektury. Jsou obklopeny užitkovými zahrádkami, někdy i okrasnými. Všude je zavedena voda, elektrika a plyn. Jen ty silnice. Ty jsou asfaltové a ve velmi špatném stavu. Navazují na celkem dobré silnice rychlostního charakteru. Při zjišťování, odkud lidé berou peníze na stavbu nových domů, je nejpravděpodobnější vysvětlení příjmy za práci v zahraničí.

Významným zážitkem byla návštěva Ukrajinského i Českého Malína. Byly to dvě relativně národnostně odlišné obce. Z české části zůstal jen malý hřbitov a pomník se jmény pobitých a upálených rodin. Na ukrajinské straně je velký pomník obětem s parkovou úpravou. Naše návštěva byla naplánovaná přesně na den 13. července. Uplynulo již 74 let od velké tragédie. Slavnost byla důstojná. Proběhla pravoslavná mše a pak proslovy. Slavnosti se zúčastnil český konzul se sídlem ve Lvově. Za nás krátce promluvil pan Miroslav Nerad. Delegace i my jsme položili věnce. Vzpomínková akce proběhla také i u českého památníku, ale jen s krátkou modlitbou popů, bez proslovů. My jsme uctili památku položením věnce. Cestou k památnému místu jsem si uvědomil v jakém, pro zemědělce mimořádném území, naši krajané žili. Rozsáhlé lány obilí zdobily cestu. Ve společnosti zájezdu jsem byl považován za jednoho z pamětníků. V době vypálení Malína mi bylo 8 let. Pamatuji se, s jakou hrůzou rodiče přijali tuto zprávu. Mezi zavražděnými byla i naše vzdálená příbuzná s malou dcerkou. Invalidnímu manželovi, který pracoval v poli, se podařilo zachránit. O důvodech vyvraždění obou Malínů se mezi námi diskutovalo. Někteří z nás se dočetli, že jeden německý generál prohlásil, že Malín byl tragický omyl.

Důvodem snad mělo být neplnění požadovaných dodávek pro německé vojsko. To ale nebyla pravda. Obyvatelé české části Malína svoje povinnosti měli údajně řádně splněny. Možná, že se německé komando spletlo při vyřizování účtů s Banderovci. Důvod vyvraždění obou Malínů zůstane pravděpodobně navždy nevyjasněn.

Na zpáteční cestě z Malína jsme chtěli ještě navštívit pomník boje u Zborova. Jeli jsme tam zkratkou a nedaleko od cíle nás zastavil nízký železniční podjezd. Řidiči měli strach z možného poškození autobusu a tak jsme přibližně 5 kilometrů couvali poľní cestou. Myslím si, že to byl rekord v couvání autobusem.

Postřehy.

Na našem zájezdu jsme se setkávali s krajaný. Velice pěkně nás přijali v Žitomíru. Mají tam svoji kancelář, malou historickou výstavu a českou knihovnu. Několika knihami ji doplnil i náš vedoucí zájezdu. V Žitomíru mají oficiálně založen spolek českých krajanů. Tam organizují pravidelné kulturní i jiné akce. Zpívají české písně a zdokonalují se v českém jazyce. Společně jsme navštívili pietní místo, kde NKVD popravilo několik desítek českých sokolů. V Žitomíru jsme také navštívili muzeum kosmonautiky. V tomto městě se narodil významný konstruktér vesmírných lodí Koroljov. Člověk s mimořádným významem pro sovětskou kosmonautiku, ale také perzekuován (byl vězněn v gulagu) a bezohledně využíván sovětskými metodami. U večere jsme se s našimi krajaný zase sešli. Přišli ve větším počtu, donesli heligonku. Zpívaly se zejména české písně, jen jedna ukrajinská. Rozloučení bylo velmi přátelské.

Pravoslavná církev má duchovní život pevně v rukách. Při bohoslužbách jsou sobory přeplněné, lidé stojí i venku. Během dne často navštěvují kostely, modlí se, líbají ikony a neustále se žehnají. Pravoslavná církev má pravděpodobně dost peněz. Církevní objekty jsou ve výborném stavu jak zvenčí, tak i uvnitř. Staví se dost nových církevních budov. Jejich sloh je přibližně stejný, žádná moderna. Pravoslavným skvostem na Volyni je Počajevská Lavra, hned za významnou Kyjevskou Lavrou. Popi vypadají pěkně, při bohoslužbách jsou bohatě oblečeni. Jejich zpěvy jsem rád poslouchal.

Dost se žebrá, a všude, venku i v kostelích. Těžko lze odolávat. Žebrají především staří lidé. Jejich důchody stačí na pokrytí základních životních potřeb. Zdá se, že důchodci ve městech jsou na tom hůře. Nemají možnost si něco vypěstovat na zahrádkách.

Po představitelích bolševické éry ani památka. Žádní představitelé historie. Všechny sochy Lenina a Stalina jsou uklizeny, i ostatních představitelů komunistické epochy. Ukrajinským „bohem“ je Taras Hrehorovič Ševčenko, velký bojovník za svobodu Ukrajinců z let devatenáctého století. Byl to světový básník a výborný malíř. Jeho národní až nacionalistické myšlení povzbuzovalo a dosud neustále Ukrajince povzbuzuje. Dříve i v současné době. Ševčenkovi se staví pomníky různých velikostí. Představitelé měst se jen dohadují o důstojnosti míst. Velká a působivá socha stojí na jednom z náměstí ve Lvově.

Historické budovy, až na výjimky, nejsou v dobrém stavu, potřebují opravy a nové fasády. Jejich stavem jsem byl zklamán, například ve Lvově. Ve srovnání s námi, těch památek není mnoho.

Hotely, ve kterých jsme přespávali, byly přibližně na naší úrovni. Jak ve vybavení, tak i v úrovni řemeslného provedení. Zřejmě se jedná o práce cizích řemeslníků. Žádný „balkán“. Čistota na pokojích je na úrovni. Personál se o hosty příjemně stará. Snídaně jsou bohaté a pestré. Večeře v různých místech byly dobré a chutné. Pivo, až na malé výjimky, se standardní chutí, dobře chlazené.

V navštívené části západní Ukrajiny je cítit velkou touhu přiblížit se k vyspělé Evropě a v mnohém se jim to daří. Vlajek Evropské Unie je vyvěšeno více než u nás. Často je vidět vlajky Ukrajiny, až jsem jim to záviděl. Záviděl jsem jim také krásnou, melodickou a údernou hymnu.

Závěrem osobní názor.

Ukrajinské vlastenectví je silné a snadno může přecházet do nacionalistického stavu. V tom je pravděpodobně problém objektivního zhodnocení banderovské éry. Není pochyb o tom, že krutost s jakou likvidovali Poláky a Židy, je možno zařadit mezi zvěrstva lidského pokolení. Poláci mluví o genocidě. Ukrajinci tvrdí, že Poláci se dopouštěli téhož. Dá se říci, že v daném případě „padá kosa na kámen“. Také vliv osoby Bandery na vznik a ideologii Banderovců není dosud přesvědčivě zpracován. Myslím si však, že především ukrajinská strana by měla najít odvahu k upřímnému pokání. Banderovské skutky jsou požehnáním pro klamnou propagandu, zejména ji úspěšně zneužívají odpůrci demokratických přeměn na Ukrajině.

V červenci 2017 Václav Kulich

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Region BRNO

V říjnu oslavuje **82 let pan Miroslav Rejchrt** z Michalovky, nyní Brno; **82 let pan Jiří Bureš** z Berežky nyní Vojkovic, **81 let pan Josef Běhavý** z Volkova nyní Loděnice.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Jan Pavlica

Region BROUMOV

V měsíci říjnu oslaví **60 let pan Bohuslav Vlk** z Vernéřovic u Broumova. Přejeme Ti vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví, štěstí a osobní pohody. Přejeme Ti také, abys nás ještě mnoho let rozveseloval se svojí kapelou.

Za region Broumov Alexandr Stejskal

Region DOMAŽLICE

V říjnu oslaví: **87 let pan Boris Krejch** z Ivaniče, nyní Meclov, **90 let paní Marie Kurcová** z Dolinky, nyní Srby, **68 let paní Ludmila Tomíčková**, nyní Lochovice.

Jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Za region Miloslava Chocholatá

Region FRÝDLANT

2. 10. 2017 oslavila **88. narozeniny paní Milická Ludmila**, dříve Volkov, nyní Liberec. **Pan Vladimír Veselý** z Mimoně oslavil taktéž 2. 10. 2017 **72 let**.

Vše nejlepší přeje za region Miloš Šimek

Region Chomutov

V říjnu oslaví **86 let pan Jaroslav Hons** z Volkova, bytem Nová Ves u Chomutova, **82 let paní Majdčínská Ludmila** roz. Růžičková z Boromel, bytem Jirkov, **89 let paní Menšíková Marie** z Moštěnice, bytem Lažany u Chomutova.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za region Jaroslav Báča

Region KARLOVY VARY

V říjnu slaví **81 let paní Helena Horáková** z Huto-Mariatina, bytem K. Vary.

Spokojenost a hlavně zdraví do dalších let.

*Za region přejí Larisa Zábranská
a Tamara Ederová*

Region LITOMĚŘICE

V říjnu oslaví narozeniny: **60 let paní Danuše Opočenská** z Lipin, bytem Žitenice, **92 let pan Radomír Vlk** z Boratína, bytem Chotiněves, **92 let paní Jiřina Vítková** z Mirohoště, bytem Litoměřice, **84 let pan Jindřich Hořenín** z Mirohoště, bytem Roudnice n.L., **92 let paní Ludmila Bohatcová** z Boratína, bytem Štětí.

*Vše nejlepší přeje za region
Daniela Zelenková, jednatelka*

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V říjnu slaví své narozeniny **paní Danuše Brožková-Grečnarová** nar. v Opavě, bytem Vítkov – **65 let, pan Václav Říha**, nar. v Rusíně, bytem Rusín-Sl. Rudoltice – **65 let, paní Marie Kubištová-Oberajtrová** z Pokos, bytem Krnov – **75 let, paní Vlasta Jeníčková**, nar. Ostrava, bytem Třemešná u Krnova – **82 let, paní Evženie Haráková** – Samcová z Dembrovky, bytem Char. domov Moravec – **86 let**.

Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu.

*Za Moravskoslezský region
Zdenka Novotná, Marie Seitlová*

Region OLOMOUC

V říjnu oslaví: **83 let pan Jiří Vořech** z Moldavy, nyní bytem Olomouc; **81 let paní Vlasta Zapletalová** roz. Prošková z Mirohoště, nyní bytem Hněvotín.

Těmto našim členům do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

Za region Miroslav Nerad

Region Praha

V říjnu oslaví **90 let pan MUDr. Alexandr Muratov** z Kyjeva, nyní Praha 10; **86 let paní Raisa Frantállová** z Novin Českých, nyní Praha 4; **84 let paní PhDr. Miloslava Žáková, CSc.** z Kupičova, nyní Praha 2; **80 let paní Jiřina Orlová** z Martinovky, nyní Praha 4; **70 let paní Jaroslava Lukavská** z Mirohoště, nyní Praha 10.

Všem našim jubilantům přejeme pevné zdraví, lásku bližních a radost z každého dalšího dne.

Za pražský region Ing. Ludvík Engel

Region RAKOVNÍK

V říjnu slaví **95 let paní Tatjana Broumová** z Huleč Česká, nyní Hořesedly.

Přejeme mnoho štěstí a zdraví do dalších let.

*Za region Rakovník
ing. Václav Vohralík a Josef Krouský*

Region ŠUMPERK

V říjnu oslaví své narozeniny: **82 let paní Emilie Nesvadbová-Vignerová** z Českého Malína, nyní Šumperk; **81 let paní Zdeňka Bílková-Navratilová** z Domažlic, nyní Vikýřovice; **75 let paní Raisa Trávníčková-Lišková** z Podlisek, nyní Libina; **70 let pan Václav Kynšt**, ze Zbořova, nyní Zábřeh; **70 let pan Bohumil Re** z Českého Malína nyní Nový Malín.

Všem jubilantům přeje do dalších let hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za výbor regionu Jaroslav Miller

Region VYŠKOV

V říjnu oslaví **89 let paní Pěničková Olga** roz. Krejčíková z Okolek, bytem Újezd u Brna; **65 let pan Bačovský Jiří**, bytem Lysovice.

Za region vše nejlepší přeje Václav Černý

Region ŽATEC

V říjnu slaví narozeniny: **81 let paní Ludmila Fraňková** z Podhájců, nyní Žatec; **70 let pan Josef Hlaváček** z Deštnice, nyní Liběšice; **82 let paní Jitka Chundelová** z Volkova, nyní Žatec; **75 let pan Ing. Miroslav Kadavý** z Kvasilova, nyní Louny; **89 let pan Václav Malhauz** z Hrabiny, nyní Chomutov; **65 let paní Dagmar Maršíková** z Podbořan, nyní Žatec; **82 let pan Vladislav Musil** z Bílé Cerekve, nyní Dobroměřice; **87 let paní Alžběta Němečková** z Michalovky, nyní Žatec; **81 let paní Božena Soukupová** z Volkova, nyní Žatec; **90 let paní Marie Šircová** z Č. Do-

rohostaj, nyní Jimlín; **84 let paní Jiřina Zachová** z Volkova, nyní Liběšice; **87 let pan Ladislav Jůna** z Velké Černoce, nyní Velká Černoc; **80 let paní Vlasta Lněničková** z Buršovky, nyní Podbořany; **86 let paní Helena Tomrdlová** z Buršovky, nyní Podbořany.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí.

Za region Žatec Slávka Černá

NAŠE ŘADY OPUSTILI:**MORAVSKOSLEZSKÝ region**

V měsíci srpnu zemřela v 67 letech **paní Marie Mučková - Luzumová** ze Sudic. Kdo jste ji znali, věnujte ji tichou vzpomínku.

*Upřímnou soustrast za Moravskoslezský region projevuje Zdenka Novotná,
Marie Seitlová*

Region ŽATEC

Dne 23. 1. 2017 zemřela **paní Marie Sochorová** ve věku nedožitých 90 let. Pocházela z Omelanštiny, naposledy bytem Žatec. Dne 27. 7. 2017 zemřela **paní Anna Leonovičová** ve věku 94 let. Pocházela z Turyska, naposledy bytem Žatec. Dne 16. 9. 2017 zemřela **paní Helena Polcarová** ve věku 85 let. Pocházela z Volkova, naposledy bytem Lipno.

*Upřímnou soustrast rodině i přátelům.
Za region Žatec Slávka Černá*

Príspevky na tisk září

Region Moravskoslezský: Břetislav Ludvík, Stará Ves, 300 Kč, Vlasta Bolfová, Hukovice, 200 Kč, manželé Marešovi, Studénka, 200 Kč, Emilie Vacková, Praha, 200 Kč, Terezie Zajíčková, Kujavy, 200 Kč, Jaroslav Loukota, Kunín, 500 Kč, Marie Dužíková, Nová Ves, 200 Kč, Dr. Ing. Anna Plchová, Paskov, 200 Kč, Kristýna Davidová, Hladké Životice, 200 Kč, Marie Klabanová, Suchdol nad Odrou, 300 Kč, Emilie Najmonová,

Suchdol nad Odrou, 200 Kč, manželé Stehlíkovi, Nový Jičín, 500 Kč, Jaroslav Janko, Krnov, 300 Kč; **Krnovsko:** Ludmila Mondeková, Slezské Pavlovice, 200 Kč, Maulisovi, Osoblaha, 200 Kč, Svobodovi, Třemešná, 200 Kč, Marie Fofová, Krnov, 100 Kč, Jaroslav Janko, Krnov, 300 Kč, Emilie Černá, Krnov, 100 Kč, Slavěna Procházková, Krnov, 100 Kč, Anna Vendolská, Rusín, 100 Kč, Jiřina Krušinová, Krnov, 100 Kč, Ludmila Macenauerová, Krnov, 100 Kč, Nona Brezovská, Krnov, 100 Kč, Zdenka

Kahánková, Krnov, 300 Kč, Řezáčovi, Úvalno, 300 Kč, Ing. Jose Šindelář, Krnov, 100 Kč; **region Chomutov:** Vlastimil Jelínek, Ondřejov, 500 Kč; **region Praha:** Nislava Lubertová, Praha, 200 Kč; **region Domažlice:** Anna Řeháková, Líně, 200 Kč; **region Litoměřice:** Miluše Kovačíková, Litoměřice, 200 Kč.

*Všem dárcům srdečně děkujeme
Marie Nečasová*

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodárky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodárky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 8/2017. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. **Termín pro zaslání příspěvků do č. 9/2017 je 25. 10. 2017.** Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 5. října 2017.